

תת"ע 6158/10/14 - מדינת ישראל נגד קלמן קלמן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 6158-10-14 מדינת ישראל נ' קלמן
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

קלמן קלמן

הנאשם

הכרעת דין

1. הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 01/05/14 בשעה 00:24, החנה את נהג רכבו בחניית נכים, וזאת בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. (להלן: "התקנות").

3. דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את ראיות התביעה מזה ואת ראיות ההגנה מזה, הגעתי למסקנה לפיה, יש לזכות את הנאשם ואפרט להלן:

מעיון במהדורת "תקנות והנחיות להצבת תמרורים" משנת 2012 שפורסמה ע"י משרד

התחבורה, התשתיות הלאומיות והבטיחות בדרכים, מינהל היבשה, אגף בכיר לתכנון

תחבורתי (להלן: "ההנחיות") עולה כי יש לסמן חניה לרכב של נכה - משותק רגליים,

באמצעות הצבת תמרור שמספרו 437:

"אופן הצבת התמרור יהיה - בכל מקרה - ברור, ומראה לנהג מסר חד משמעי. ההצבה תהיה בהתאמה לצורת הנגישות של הנהג אל מקום החניה ולאופן העמדת הרכב במקום, קרי: במקביל, בזווית או בניצב."

"יש לסמן את גבולות השטח שהוקצה למטרה זו באמצעות סימון 819."

כלומר, הצבת התמרור היא המכוננת את קיומה של החניה - חניית נכים. ההנחיות אינן משתמעות לשתי פנים ויש להציב את התמרור כך שציבור הנהגים יהיה ער להצבתו.

כמו כן, סימון 819- "סימון בלבן" מבטיח כי גבולות החניה על גבי הכביש יסומנו כראוי. אין חיוב בחוק לסימון החניה בצבע כחול והוספת סימון ס-12 (נגישות לנכים) על גבי הכביש. דרך המלך הינה הצבת תמרור אחד עבור כל מקום חניה המיועד לנכה ובנוסף, לסמן על הכביש שמדובר בחניית נכה. עם זאת, קיימות אפשרויות נוספות בהתאם לתוואי הדרך.

על פי תרשים מס' 2 (437), הממחיש הצבת תמרור להקצאת מקום/מקומות חניה במקביל, כמו במקרה דנן, ניתן להיווכח כי יש להעמיד את התמרור בראשית מקום החניה, דהיינו התמרור מורה על חניית נכה שנמצאת לאחר מקום הימצאו של התמרור ולא לפניו. באופן זה, ברור לכל מהן החניות המוקצות לנכים ובאלו חניות מדובר. מכאן, שסימון על גבי הכביש בלבד ללא הצבת תמרור אינו חוקי.

מעבר לכך, תקנה 22(א) לתקנות קובעת כי ביכולתו של הנאשם להוכיח כי התמרור הוצב שלא כדין ויהיה בכך כדי להעניק לו הגנה טובה.

אם כן, הנאשם ניצל ההזדמנות הנ"ל אשר ניתנה לו בפני בית המשפט להביא ראיה כלשהי לתמוך בה את דבריו. הנאשם אכן צילם תמונה של המקום (נ/1) בה נראה כי הנאשם החנה מכוניתו בחניה אשר לפני מקום הצבתו של התמרור, ומאחר והתמרור מורה על חנית נכה לחניה שאחריו ולא לפניו, הרי שאין לראות את הנאשם כמי שהחנה רכבו בחניית נכים.

עוד לעניין זה, הרי שסימון החנייה בה חנה הנאשם כחניית נכה, כעולה מהדו"ח שערך השוטר, אינה מספיקה לצורך קביעת המסקנה כי מדובר בחניית נכה, שכן התמרור במקום כלל לא הצביע על חניה זו אלא על החנייה אשר לפניה, וכי סימון החניה על הכביש בלבד ללא הצבת תמרור המכוון אל חניה זו, אינה חוקית ואינה מספיקה לצורך הקביעה כי חניה זו היא חנית נכים.

לעניין זה, ניתן לראות מהתמונה הנ"ל כי התמרור הוצב על מדשאה אשר מפרידה בין שתי החניות, כך שאף אם הייתה כוונת הרשות אשר הציבה את התמרור, להנחות את ציבור הנהגים כי חניית הנכים מיועדת לחניה בה החנה הנאשם את רכבו ולא החנייה שלאחריה, הרי שהיה עליה לעשות זאת כחוק, דהיינו בהתאם להנחיות. ועל כן, משלא עשתה זאת הרשות הרלוונטית במקרה דנן, וכפי שהעיד השוטר כי לא בדק כלל את חוקיות הצבת

התמרור בעת רישום הדו"ח לנאשם וכי כלל אינו מתמצה בתחום, הרי שיש לתת לנאשם ליהנות מהספק אף מטעם זה ולזכותו.

4. לפיכך, מאחר ונטל השכנוע רובץ לאורך כל הדרך על כתבי המאשימה, הגעתי למסקנה כי יש מקום להעדיף את גרסת הנאשם ולזכותו מהעבירה המיוחסת לו וזאת מחמת הספק.

יחד עם זאת, ולאור הנסיבות, איני רואה לנכון להשית הוצאות על המאשימה במקרה דנן.

המזכירות תמציא העתק לצדדים מזכירות נא להמציא לנאשם בכתובת המעודכנת והרשומה בתיק הנייר

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ז, 21 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים